

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An Excommunicatus, à culpa sua, & contumacia recedens & per
contritionem, vel Confessionem justificatus, particeps fiat omnium
suffragionrum Ecclesiæ, si per ipsum non stet, quominùs per ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

communicatus à Sacramentis sit exclusus, solum probat, eum indebitè illa suscipere, si sit censuræ memor, & ab hac antea non absolvatur; in posito autem casu excommunicatus inculpabiliter omissa censuræ absolutione Sacramentum recipit: ergo cessat indebita receptio & consequenter causa, ob quam Sacramentum nullum esse poterat.

Conf. Quia nihil est, quod absolutionem irritam reddat, & valorem tollat; adest enim sufficiens dispositio ex parte poenitentis, ut ponitur, adest quoque jurisdictio ex parte absolventis, cum nullo juris textu hæc absolvens privetur, cederetque hæc privatio in poenam innocentium Prælatorum, si ob Excommunicationem subditorum privarentur jurisdictio antea in ipsos habita. Et esto daretur talis privatio respectu Prælatorum inferiorum; id tamen non procederet in Pontifice, si ex ignorantia, oblivione &c. excommunicatum, non præmissa censuræ absolutione, absolveret; nam hujus jurisdictio excommunicatione poenitentis suspendi non potest; atque adeo valida esset absolutio, utpote procedens à legitimo Ministro circa poenitentem ritè dispositum: ergo censura ex se non reddit Sacramentum irritum. Neque credendum est de pietate matris Ecclesiæ velle poenitentem contritum, ritèque dispositum ex-

cludere à Sacramenti receptione, ex qua fortè ejus perpetua Salus pendet.

Neque obstant fundamenta in oppositum allata. Ad 1. R. illud nimium probare; si enim vera esset illatio in argumento facta, probaret Excommunicatum minori Excommunicatione recipientem Sacramentum Penitentiae inculpabiliter, invalidè illud recipere, siquidem per talem censuram privatur communiōe passiva Sacramentorum; imò invalidè susciperet quodlibet aliud Sacramentum, quod utique falsum est.

Ad 2. R. Ecclesiam per Excommunicationem non separari à se excommunicatum, quantum potest, aliàs non permetteret communicationem cum non denunciato, neque pro ipso denunciato orationes privatas fieri.

Ad 3. Negatur paritas; quia absolutio data ab Excommunicato, extra articulum mortis, invalida est ex defectu jurisdictionis: hæc autem non deest in posito casu, ut ostensum est; vi enim Excommunicationis non privatur subjectione, ne excommunicatio cedat in innocentium damnum.

Ad 2. Q. An excommunicatus, per contritionem, vel Confessionem justificatus, particeps fiat omnium suffragiorum Ecclesiæ,

fiæ, si per eum non stet, quominus per Judicis sententiam absolvatur? Affirmant D. Anton. 3. p. tit. 24. c. 76. Navar. c. 21. n. 18. Covarr. cap. alma p. 1. §. 6. Richard. in 4. d. 18. a. 7. q. 3. Sayrus l. 2. cap. 4. n. 5. Henriq. & alii. Rationem dant, quia videtur alienum à pietate Ecclesiæ, velle eum privare spiritualibus communibus auxiliis, & Diaboli insidiis objicere, qui à culpa, & inobedientia, cujus causâ ipsi tanta poena inflicta est, penitus recessit, & per contritionem, & Confessionem justificatus est.

Conf. quia excommunicatus contritus est vivum membrum Ecclesiæ: debet ergo vegetari communi spiritu, & subsidiis aliorum membrorum. Nihilominus rectius, ac probabilis contrarium docent Sotus in 4. d. 22. q. 1. a. 1. Suarez D. 9. Sect. 3. Coninek D. 14. dub. 7. diff. 2. Gasp. Hurtado D. 2. diff. 5. Palao l. c. p. 6. n. 8. Laym. tr. 5. p. 2. c. 2. n. 4. la Croix n. 205. aliique. Id, quod haud obscure sumitur ex C. a nobis, & C. Sacris de sent. Excomm. Ubi Innoc. III. decidit pro excommunicato defuncto, qui ante mortem signa contritionis exhibuit, & absolutionem procuravit, & per eum non stetit, quo minus absolveretur, non esse oblationes recipiendas, neque orationes publicas instituendas, antequam ab Excommunicatione absolvatur;

quia licet solutus sit vinculo culpæ apud Deum; non tamen solutus est vinculo censuræ, quò per Ecclesiæ sententiam ligatus est. Et ratio liquet, quia Excommunicatio non pœnitentiâ, sed absolutione tollitur: atqui Excommunicatione manente manet etiam illius effectus: ergo &c. Neque urget ratio in contrarium adducta; non enim hoc est contra Ecclesiæ benignitatem, cum cedat ad majorem censuræ reverentiam, & timorem, ut non cesset aliter, quàm authentica absolutione; nam quamvis deposita culpa, & contumacia, censura remitti debeat, id tamen non privato, sed publico judicio, & absolutione fieri debet.

Ad Conf. R. etsi Excommunicatus per contritionem fiat membrum vivum Ecclesiæ, id solum probare, quòd communicet cum aliis fidelibus in orationibus, & suffragiis particularibus, ob quam communionem orationes illius redduntur gratiores Deo, & facilius exaudiuntur; non verò quòd participet influxum spiritualis auxilii, qui ex publicis Ecclesiæ suffragiis provenit; cum horum privatio sit pars quædam censuræ, quâ homo ille nondum solutus est, ut ponitur.

Ad 3. Q. Excommunicatum 354 voluntariè in Excommunicatione persistentem peccare contra præceptum de Confessione, & Communionem annua, si absolutionem non